

КОНВЕНЦІЯ ПРО СТВОРЕННЯ СИСТЕМИ РЕЄСТРАЦІЇ ЗАПОВІТІВ*

Базель, 16 травня 1972 року

European Treaty Series, # 77

---

* Переклад з англійської мови Є. М. Вишневецького.

Держави-члени Ради Європи, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами,

бажаючи передбачити систему реєстрації, яка дозволить заповідачу реєструвати свій заповіт з метою зменшення ризику того, що заповіт залишиться невідомим або буде знайдений із затримками, а також з метою сприяння перевірці існування такого заповіту після смерті заповідача,

переконані в тому, що така система сприятиме зокрема пошуку заповітів, складених в інших країнах,

погодились про таке:

Стаття 1

Договірні Держави зобов'язуються створити відповідно до положень цієї Конвенції систему реєстрації заповітів, яка сприятиме перевірці існування заповіту після смерті заповідача.

Стаття 2

Для виконання положень цієї Конвенції кожна Договірна Держава створює чи призначає один або більше органів, які здійснюватимуть реєстрацію заповітів, передбачену цією Конвенцією, та відповідатимуть на запити про надання інформації згідно із пунктом 2 статті 8.

Стаття 3

1. З метою сприяння міжнародному співробітництву кожна Договірна Держава призначає національний орган, який без будь-яких посередників:
  - (а) організовує реєстрацію заповітів в інших Договірних Державах відповідно до статті 6;
  - (б) отримує запити про надання інформації, які надходять від національних органів інших Договірних Держав, і відповідає на них із дотриманням вимог статті 8.
2. Кожна Договірна Держава повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи назву та адресу національного органа, призначеного згідно із попереднім пунктом.

Стаття 4

1. Реєстрації в Договірних Державах підлягають:
  - (а) офіційні заповіти, пред'явлені нотаріусу, державному органу чи будь-якій особі, які за законом Договірної Держави мають право реєструвати їх, а також інші заповіти, здані на зберігання органів чи осіб, які за законом

уповноважені приймати такі заповіти на зберігання, при цьому складається офіційний акт про прийняття заповіту на зберігання;

- (b) власноручно складені заповіти, здані на зберігання нотаріусу, державному органу чи будь-якій особі, які за законом Договірної Держави мають право приймати їх на зберігання, при цьому офіційний акт про прийняття заповіту на зберігання не складається, якщо закон це дозволяє. Заповідач має право відмовитися від реєстрації заповіту, якщо закон не забороняє таку відмову.

2. Відомості про відкликання, скасування та внесення інших змін до заповітів, зареєстрованих відповідно до цієї статті, також підлягають реєстрації, якщо вони складаються за формою, яка вимагає обов'язкової реєстрації згідно із попереднім пунктом.

3. Будь-яка Договірна Держава може виключити із сфери застосування цієї статті заповіти, здані на зберігання у збройних силах.

Стаття 5

1. Реєстрація заповіту здійснюється на прохання нотаріуса, державного органа чи особи, згаданих у пункті 1 статті 4.

2. Проте будь-яка Договірна Держава у визначених випадках та із дотриманням вимог, встановлених її внутрішнім законодавством, може передбачити, що звернення про реєстрацію має робити заповідач.

Стаття 6

1. Реєстрація не може зумовлюватися ознаками громадянства чи місця проживання заповідача.

2. На прохання заповідача нотаріус, державний орган чи особа, згадані у статті 4, мають право клопотати про реєстрацію заповіту за допомогою відповідних національних органів не тільки в державі складання чи зберігання заповіту, але й в інших Договірних Державах.

Стаття 7

1. Запит про реєстрацію має містити принаймні такі відомості:

- (a) прізвище, ім'я та по батькові заповідача чи особи, яка складає заповіт від імені заповідача, (а також дівоче прізвище у відповідних випадках);
- (b) дату та місце (або, якщо останнє не відоме, назву країни) народження;
- (c) адресу чи місце проживання;
- (d) характер і дату складання заповіту, реєстрація якого запитується;
- (e) прізвище та адресу нотаріуса, особи чи назву та адресу державного органа, які отримали заповіт або яким його було передано на збереження.

2. Ці відомості повинні заноситися до реєстру у формі, встановленій кожною Договірною Державою.

3. Тривалість реєстрації може визначатися кожною Договірною Державою.

Стаття 8

1. Протягом життя заповідача факт реєстрації заповіту розголошенню не підлягає.
2. Після смерті заповідача будь-яка особа має право на отримання відомостей, згаданих у статті 7, по пред'явленню свідoctва про смерть чи будь-якого іншого прийняттого документа, що підтверджує факт смерті заповідача.
3. Якщо заповіт складається двома чи більше особами, положення пункту 2 цієї статті застосовуються після смерті одного із заповідачів незалежно від положень пункту 1.

Стаття 9

На виконання цієї Конвенції Договірні Держави надають одна одній послуги безоплатно.

Стаття 10

Ця Конвенція не зашкоджує положенням кожної Договірної Держави, які стосуються дійсності заповітів й інших актів, згаданих у цій Конвенції.

Стаття 11

Кожна Договірна Держава має право на умовах, визначених нею, поширити систему реєстрації заповітів, передбачену цією Конвенцією, на будь-який інший заповіт, не згаданий у статті 4, чи будь-який інший акт, який стосується передачі майнових прав. У такому випадку застосовуються зокрема положення пункту 2 статті 6.

Стаття 12

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації чи прийняттю. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.
2. Ця Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або третього документа про прийняття.
3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка ратифікуватиме чи прийматиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності через три місяці від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття.

Стаття 13

1. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради, приєднатися до Конвенції.

2. Таке приєднання здійснюється шляхом здачі на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи документа про приєднання, який набирає чинності через три місяці від дати здачі його на зберігання.

Стаття 14

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання може визначити територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка держава під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття чи приєднання або в будь-який інший час після цього заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію (території), яка визначена в цій заяві і за міжнародні відносини якої вона несе відповідальність або від імені якої вона уповноважена брати зобов'язання.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до попереднього пункту, може стосовно будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана із застосуванням процедури, наведеної у статті 16 цієї Конвенції.

Стаття 15

Жодні застереження до положень цієї Конвенції не дозволяються.

Стаття 16

1. Ця Конвенція залишається чинною на невизначений час.

2. Будь-яка Договірна Сторона може у тому, що її стосується, денонсувати цю Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального Секретаря Ради Європи.

3. Така денонсація набирає чинності через шість місяців від дати отримання такого повідомлення Генеральним Секретарем.

Стаття 17

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради та будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття чи приєднання;
- c) дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до статті 12;
- d) будь-яку заяву, отриману на виконання положень пункту 2 статті 3 та пунктів 2 і 3 статті 14;

- е) будь-яке повідомлення, отримане на виконання положень статті 16, та дату, від якої денонсація набирає чинності.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію

Вчинено у Базелі шістнадцятого дня травня місяця 1972 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожній державі, яка підписала її або приєдналася до неї.